

מי היכה את מי - החייל את

הדוקטור - או הדוקטור את החייל?

אלימות בחדר הפסיכיאטר

חייל גרשוני

הפסיכיאטר השכיב אותי ובעט ב"י"

פסיכיאטר רענן

הוא איים לרצוח אותי!

בטח הוא שכה, הוא לא זוכר כלום, הוא אפילו לא זוכר שהוא היה על הריצה. "אלי נתן לרענן אגרופ, דוקטור רענן נפל ואלי התחיל להתפרע. אף אחד לא נתן לו מכות, הפצעים שיש לו בפנים הם בוודאי מהמכות שאלי קיבל כשהוא התחיל לדפוק את ראשו בשולחן. היה דם, אז מה? גם המדים שלי התלכלכו. אחר-כך הרגיעו אותו וניקו לו את הרפצעים. הוא אפילו אמר לדוקטור רענן שהוא מצטער לפני שהלך."

גב ובראש. "אני רוצה לחזור לצבא," אמר, "יש לי שני דברים בחיים, הכדור רגל ונהגות. אני לא יודע אם אוכל לני גוח עכשיו בכדור אחרי הפגיעות בראש. איבדתי את כל הביטחון העצמי שלי אחרי רי המיקרה. אני לא יודע מה לעשות. מה קרה לי? הרי הצבא זה כמו אבא שלך ואמא שלך, אבל אם אף אחד לא רוצה לשמוע אותי, אז מה יש לי לחפש שם?" ד"ר רענן ישב נינוח בחדרו כשעל פניו נסוך חינוך. "בוודאי שאני זוכר את אלי," אמר. "הוא נכנס אלי ככה בחוצפה ושאל אותי מי זה הפסיכיאטר. אחר-כך הוא ביקש להשתחרר מהצבא. אמרתי לו שייגש ליחידה שלו, ששם יטפלו בו. אנחנו מטפלים רק במיקרים פסיכויטיים. אם הוא היה מיקרה פסיכויטי הייתי מאשפו אותו מייד, אבל הוא היה בסדר, אז מה אם הוא לקח כמה כדורים? מאות חיילים

נמצא אני מסוגל להזיק למישהו, אני מסר-גל לרצוח בן-אדם, אני מסוגל לבלוע עוד שמונים כדורים. אתה רוצה שזה יהיה על המצפון שלך?"

"הוא לא ענה, רק אמר שאם לא אצא מייד, הוא ימין מיטרה צבאית. עניתי לו בשקט: מה אתה מדבר איתי על הר מיטרה. אתה לא תופס שמדובר כאן ב-חיים שלי? אתה פסיכיאטר או לא פסיכיאטר? אתה רוצה לקחת על עצמך חיים של בן-אדם?"

סיפרה ידידותו של אלי, אילנה סעד: "באותו רגע ראיתי שדוקטור רענן מת-רגז. הוא ניסה לדחוף את אלי החוצה. אלי התנגד. הוא התחיל לצעוק: אתה רבי-סרן, אני לא אצא מפה, תפקידך לעזור לי. דוקטור רענן דחף את אלי אל הדלת. אלי התנער ממנו. התחילה האב-קוח בין דוקטור רענן ואלי והפסיכיאטר השני שבא לעזור לרענן.

או נכנס לחדר עוד מישהו. אלי צעק כל הזמן שהוא לא יצא והם תפסו אותו והשכיבו אותו על הריצה עם ידיים מאחורי הגב. דוקטור רענן בעט בו בפנים, נתן לו אגרופים. ראיתי דם, צעקתי, תפסיקו, אתם שלושה נגד אחד, הוא חולה." אלי התעלף, לחדר נכנסו כמה חיילים, לקחו אותו וניקו לו את הפצעים, נתנו

התקבל לבית-החולים. אחרי נסיון-התאבדות באמצעות בליעת כדורים, מוסר שבמשך שלושה חודשים היה מדוכא מאד. יש להפנותו למרפאה הצבאית, לפסיכיאטר בתל-השומר.

זה היה תוכן התעודה הרפואית של בית-החולים איכילוב, שהיה בידי הטר-ראי אלי גרשוני כשנכנס לחדרו של ה-פסיכיאטר הראשי של היל-האוור, הד"ר רענן.

אחרי רבע שעה הוצא החייל מהחדר כשהוא ספוג דם ומעולף למחצה. הוא הוחש אל בית-החולים אסף הרופא, שם אושפו לשבוע, כשהוא סובל משבר באפו, חבלות בראשו, פניו מכוסים כתמים כחור-לים, והוא מתלונן על סחרחורות וכאבי-ראש.

לרופאים המשתאים סיפר אלי כי ד"ר רענן, הוא שגרם לו חבלות אלה.

"אתם שלושה"

נגד אחד"

יפר אלי: "תמיד רציתי להיות בצבא. חלמתי להיות קרבי, אבל מרגע שהגעתי לשיריון התנפץ הכל. שמו עלי כתם בגלל שבטירונות נפקדתי יומיים. בטירונות ביקשתי להשתחרר. מירי, אחותי הקטנה בתי השלוש היתה חולה מאד, היא האור היחיד שיש לי בחיים, והיא היתה עלולה למות. לא איפשרו לי לצאת. צחקו. אמרו לי, אתה עושה דוואויר-נים של שבזי, תשמור אותם לשבזי, כאן זה צבא."

הבנתי מה זה צבא. קיבלתי את העוברי דה שלא אוכל להשתחרר פעם בשבוע כדי לשחק כדורגל עם קבוצת שימשון תל-אביב שאני שייך אליה. הבלגתי על כל הירידות, אבל המצב בבית שלי היה רע. אבי עזב את אמי, אחותי היתה חולה. נפקדתי כדי לסמל במישפחה. אחר-כך טיר-טרו אותי בבסיס. כשיצאתי לחופשה הייתי מדוכא. בבית אין לי פרטיות, אנחנו גרים בחדר וחצי, אין לי הרבה חבי-רים בשכונה, אין לי ראש אליהם. לא היה לי עם מי להתיעץ כשהחברה שלי עזבה אותי, הייתי מדוכא מכל המצב בבית. בשבוע שעבר בלעתי ארבעים כדורי ואל-יום, אני יודע שעשיתי טעות. אבל הייתי במצב איום, לא ידעתי מה שאני עושה.

"מאיכילוב, שם עשו לי שטיפת-קובה, היפנו אותי לפסיכיאטר של היל-האוור לפי בקשתי. ביום שישי שעבר נישגנו, אני וידידה שלי, אל דוקטור רענן. ניי-גשתי אל הדוקטור ואמרתי לו: דוקטור, אני מיואש, אתמול בלעתי ארבעים כדורי, רים, ניסיתי להתאבד, אני רוצה לספר לך את הסיפור שלי."

"דוקטור רענן היה בחדר עם עוד רופא, דוקטור אלכסנדר. הרופא רענן קרא את ההפניה ואמר לי שאני צריך לחזור קודם לבסיס, ורק משם יוכלו להפ-נות אותי אלי. ניסיתי להסביר לו שאני חלש ומשוטטש, שאני לא יכול להגיע בצורה כזאת לבסיס, אבל הוא לא רצה לשמוע. ביקשתי ממנו שיבדוק אותי. הוא לא רצה.

"אמרתי לו: דוקטור, במצב כמו שאני

לתפוס

בקש האחרון

ט ונן אלי: דפקתי את הראש בשול-חן, אבל אני כדורגלן, מכות כאלה חלשות לא משפיעות על הראש שלי, אני

גרשוני ואחותו מירי, היא האור היחיד בחייו

רגיל לגנות. המכות בראש הן מדוקטור רענן. לא אמרתי להם שאני עריק, בשר ביל מה לי לשקר? אם הייתי עריק לא היו נותנים לי טיפול. אם דוקטור רענן טוען שנתתי לו אגרופ במצח, איך לא נשברו המישקפים שלו? הם משקרים שניהם, אפשר להוכיח את זה. היתה לי הפניה, למה לא קיבלו אותי?"

אביו של אלי, דינו גרשוני, עומד עתה להגיש תביעה נגד הפסיכיאטר. "בשבילי זה לא רק הבן שלי, טוען האב, זה עניין ציבורי, יש הרבה אלי שמגיעים לצבא מכל מיני איזורים כמו שבזי והתיקווה, ושרוצים להתאקלם, וחבל שאנשים מסוגו של הפסיכיאטר הזה יטפלו בהם. קצין כזה יכול להרוס חייל, אם הוא היה מנסה לשמוע את אלי, רק לתת לאלי הרגש שיש לו גב, תמיכה, עידוד, כל היה קורה, אבל כשהוא מגרש ייתן לתפוס בקש האחרון, זה עובר, אני לא מסוגל לעכל את זה."

לוקחים כדורים כל הזמן. זה כבר דבר רגיל כאן. מה אנחנו עושים איתם? אנחנו נו שולחים אותם לכלא או מאשפוזים אר-תם, הכל תלוי במיקרה. לא בדקתי את אלי, כי לא היה צורך לבדוק אותו. תוך עשר דקות קבעתי שהוא לא פסיכויטי. "אמרתי לו לחזור ליחידה שלו, אבל הוא התעקש שאני אבדוק אותו. הוא אמר לי שירצח אותי. שוב ביקשתי ממנו לצאת, אבל הוא נתן לי אגרופ בפנים, אז ברור שהכיתי אותו. זכותי להתגונן, לא? לא היתה לי שום אפשרות אחרת, אבל לא דחפתי אותו. נתתי לו אגרופים בפנים. אחרי שבאו החיילים לחדר הם לקחו אותו."

לעמיתו של דוקטור רענן, הדוקטור אלכסנדר, גירסה שונה במיקצת. מספר אלכסנדר: "דוקטור רענן לא יכול לב-דוק את אלי, כי אלי סיפר לו שהוא עריק חמישה חודשים מהצבא. דוקטור רענן לא דחף את אלי, איך יכול לדחוף אותו אם היו לו תיקים ביד בזמן השיחה? מה, הוא לא אמר שהיו לו תיקים ביד? אז

חברה איננה מער

ארבעה החזיקו בו והרביצו!"

לו קפה וטיפלו בו. אחר-כך לקחו אותו לבית-החולים. הרופא שטיפל בו אמר לו: אני עשרים שנה בצבא ועוד לא ראיתי מיקרה כזה. אפילו למחבלים לא מרביצים ככה."

התגוננות

או תקיפה?

א לי שוחרר בינתיים מבית-החולים, כשהוא סובל מסחרחורת ומכאבים ב-